

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

ÚVOD DO UNIVERZÁLNÍHO UČENÍ

Dopis č. 6

ÚKOL POZEMSKÉ OSOBNOSTI

Význam našich orgánů

Krev

Náš životní úkol

Reinkarnace

Rozhodnutí k zásadnímu obratu

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha 4
www.rosicrucianum.org
lectorium@rosicrucianum.org

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

ÚKOL POZEMSKÉ OSOBNOSTI

V posledních dvou dopisech jsme se vám snažili osvětlit celou lidskou bytost jako mikrokosmos. Poznali jste ji jako malý svět s mikrokosmickým firmamentem, aurickou bytostí, a mikrokosmickou zemí, tedy pozemskou osobností. Nastínili jsme vám tento obraz, aby bylo jasné, že vy, kteří si říkáte „já“, jste jen smrtelnou osobností tohoto malého světa. Jste nástrojem, který bude při příští inkarnaci mikrokosmu nahrazen jiným.

Popis, který jsme vám o mikrokosmu dali, smíte ovšem považovat jen za velmi schematický. Skutečnost je mnohem komplikovanější a má více rovin. Přesto jste však prostřednictvím tohoto obrazu poznali, v jaké závislosti jako pozemské osobnosti žijete.

Jste vázáni:

- aurickou bytostí,
- makrokosmem,
- svým původem z této přírody, to znamená svou přirozenou povahou.

Dále jste mohli poznat,

- že vaše zajetí je zároveň také zajetím mikrokosmu,
- že příčinou tohoto zajetí je váš sebezpotvrzující život v této přírodě,
- a že osvobození mikrokosmu lze dosáhnout pouze vývojem, který apoštol Pavel naznačuje slovy: „Umírám denně.“

Toto „umírám denně“ je proces, kterým je v mikrokosmu neutralizována touha po životě v této přírodě. K tomu nemůže dojít experimentálně ani ze zvědavosti. Tato neutralizace se může podařit jenom tehdy, je-li vnitřně nahlédnuta její nevyhnutelnost.

Význam našich orgánů

V tomto procesu však není osobnost neužitečná. Naopak je pro tento proces naprosto nezbytná a musí splnit důležitý úkol. Je k tomu také tělesně vybavena. Sice ji nečeká produchovnění nebo dokonce vzkříšení v božském světě, ale orgány látkového těla mají úkol také v duchovním smyslu. Žádný z nich se nevyčerpává jen v čistě biologické funkci. Tím nemáme na mysli význam mozku jako orgánu myšlení, ani význam srdce jako orgánu pocíťování. Míjíme tím skrytou stránku věci. Bible ji naznačuje, když hovoří o „zkoušení ledví“ nebo „hledění do jater“. Orgány mají vedle své přirozené funkce možnost reagovat také na božské duchovní impulzy. Při přípravě a uskutečnění znovuzrození mikrokosmu uplatňuje tedy svůj vliv celá řada vnitřních orgánů. Jsou to kromě jiných játra, ledviny, sternum (hrudní kost), thymus (brzlík), hypofýza, pinealis, štítná žláza, celý systém vnitřní sekrece, nervový systém a krev.

V souvislosti s významem vnitřních orgánů mluví duchovní škola Kříže s Růží také o svatyni srdce, svatyni hlavy a svatyni pánve, aby naznačila duchovní úlohu systému srdce, hlavy a pánve. V analogii k tomu hovoří Bible o nejsvětějším svatostánku, o svatyni a o nádvoří chrámu. Jestliže v Novém zákoně čtete o čištění chrámu nebo o stržení starého chrámu ve třech dnech, tak nyní možná začínáte chápat tělesně duševní význam těchto procesů. Jdeme-li cestou osvobození, tak se naše tělo proměňuje v chrám, ve kterém Duch může působit.

Krev

Duchovní škola se dívá na krev jako na orgán a tím ji pojímá mnohem obsáhleji než medicínsko-biologická věda. „Krev, to je duše,“ říká Univerzální učení moudrosti. Duchovní škola rozumí pod krví nejen tekuté krevní barvivo, nýbrž také jeho jemnohmotný aspekt, krevní

fluidum, dále hormonální fluidum, nervové fluidum a hadí oheň s kundalini, jemnohmotným (energetickým) aspektem mozkomíšního systému. Ty všechny tvoří bezprostředně projevovanou formu pozemské duše. Výraz „had“ se v Bibli používá na různých místech. Má, jak i v této souvislosti vidíme, hluboký symbolický význam. Výrazů, které již v běžném životě poukazují na rozsáhlý význam krve, je hojně, např.: hlas krve, žít z krve, vtisknout se do krve, udržovat krev čistou, cizí krev apod. To všechno poukazuje na to, že krvi je v životě člověka přikládán velký význam. Každý člověk žije ze svého stavu krve. V něm se odráží celý jeho přirozený charakter, a proto je zřejmé, že se duševní změna musí projevit také v krvi.

Náš životní úkol

Ačkoliv je mikrokosmos degenerovaný, přesto svým zářícím jádrem zůstává stále ještě spojen s božským stvořením. V praatomu je stále ještě obsažen božský tvůrčí plán, to znamená cílevědomá cesta k vytvoření mikrokosmu. Je to stejné jako u semínka, v němž jsou obsaženy všechny vlastnosti rostliny i její budoucí vývoj. A tak jako se semínko, jsou-li k tomu dány vnější podmínky, stále snaží tento plán uskutečnit, snaží se o uskutečnění plánu také praatom. Z každé osobnosti, kterou mikrokosmos obsahuje, se pokouší vytvořit nástroj schopný tohoto božského vývoje. Jestliže osobnost nemůže nebo nechce svůj úkol poznat, potom místo ní reaguje aurické já. Zaznamenává každé jednání a každé životní chování osobnosti, jež neodpovídá božskému plánu, a odráží je zpět. A protože se aurická bytost při smrti osobnosti nerozpadá, hromadí se v ní chybné reakce všech osobností, které žily v mikrokosmu.

Odkud se berou vaše životní nesnáze a životní problémy? Proč je váš život často tak namáhavý, bolestný a plný hořkosti? Protože všechny osobnosti, které vás v mikrokosmu předcházely, neposkytly praatomu vhodnou úrodnou půdu. Ty mnohé trpké zkušenosti mají tedy také svou dobrou stránku: síly aurické bytosti, které ztěžují vaši životní pout', vás nutí k zamyšlení nad vaším chováním. To se sice dělo také u všech vašich předchůdců, ale nyní se ze souhrnu mnoha zkušeností v mikrokosmu zrodila určitá schopnost náhledu: inteligence. Ta je pozitivním dědictvím nesčetných inkarnací mikrokosmu, které je vám nyní pro váš úkol k dispozici.

Co je vaším úkolem?

Vaším úkolem je, být vhodnou živnou půdou a vytvořit vhodné podmínky pro to, aby se praatom mohl rozvinout a uskutečnit božský plán pravého lidského bytí. Budeme-li se snažit o nový náhled a uvedeme-li s ním do souladu své životní jednání, můžeme urovnat cesty pro toho Druhého v nás, můžeme následovat působení praatomu.

Reinkarnace

Naznačili jsme již, že každé vyšší já vykazuje také výsledky luciferských snah, tedy sil tohoto světa. Co se týká budoucnosti člověka s vědomím já po smrti, vyskytují se často dvě pojetí. Jedno říká, že člověk po smrti odchází do svého věčného domova. Druhé vyjadřuje názor, že se já znovuzrozuje tak dlouho, až je ve smyslu evoluce vyvinuté natolik, že jednou bude moci, zdokonalené a zbožštělé, naplnit Boží plán.

Duchovní škola Kříže s Růží označuje obě pojetí jako chybná. Jedná se o mystifikace, o předstírání.

Na základě našich dosavadních výkladů již víte, že se zjevná lidská forma při smrti rozpadá. Hrubohmotné tělo a nižší aspekty éterického těla zůstávají v tomto světě. Vyšší části éterického těla, astrální tělo a schopnost myšlení přicházejí na onen svět. Po krátkém pobytu v přechodné oblasti, očištné sféře, se dostanou do astrálních oblastí, které odpovídají stavu bytí zemřelého. V lidové mluvě se pak hovoří o sféře nebeské nebo pekelné. Avšak ani tento pobyt není trvalý, neboť rozpouštění zbylých nosných těl osobnosti pokračuje v mikrokosmu tak dlouho, až

osobnost přestane existovat, až úplně zemře. Z jejího života zůstává pouze esence, která se ukládá v lipice.

Když je mikrokosmos takto vyprázdněn, nutí ho karmické síly aurické bytosti k opětovnému přijetí nové smrtelné osobnosti. Spojuje se s budoucím rodičovským párem. Nově narozená osobnost potom nese dědictví mikrokosmu, karmu, ale také dědictví rodičů a předků. S těmito vazbami na minulost začíná nový pozemský život. Byla zahájena nová otáčka kola zrození a smrti, nová cesta ke hrobu.

Z tohoto zjednodušeného znázornění můžete poznat, že osobnost se nemůže nikdy ztělesnit znovu, jak nám to častokrát nadějně líčí většinou ustrnulé východní církve a mnohé esoterické skupiny. V mikrokosmu žijící osobnost není opětovným ztělesněním člověka, který v něm žil dříve, nýbrž je to úplně nová bytost, která je s tou předchozí spojena nepřímou jen přes karmu. Mikrokosmos můžeme přirovnat ke stromu, který na podzim ztrácí své listí – osobnost. Listoví významně přispělo k vývoji stromu, potom ale dokonale odumírá. Na jaře pak z holých větví vyráží jiné listí. Tak jako strom nemůže bez listů asimilovat sluneční světlo, tak ani mikrokosmos nemůže bez pozemského člověka, jakožto nositele vědomí, shromažďovat zkušenosti a svázat životní úrodu. Dokud osobnosti v mikrokosmu nerozpoznají svůj pravý úkol, propadají vždy znovu smrti.

Na onom světě již není návrat k Bohu a tím ani věčný život osobnosti nebo její duše možný, jak nám to slibují západní náboženské koncepce. Pobyť na onom světě, ať už kratší či delší, je vždy časově omezen. Proto může být proces znovuzrození pravého člověka započat pouze na tomto světě, v hrubohmotné části pozemského životního pole. K tomu, aby mohl být zahájen obnovovací proces, potřebuje mikrokosmos osobnost, nástroj. Musí být ve své manifestaci úplný, aby mohl reagovat na impulsy vycházející z praatomu. Je-li náš čtyřnásobný tělesný systém v důsledku karmy a degenerativního pozemského života silně zkažen nebo dokonce poškozen, musí být nyní očištěn a zušlechtěn, abychom byli použitelným nástrojem pro znovuzrození mikrokosmu. K tomu musíme uskutečnit základní obrat, o kterém jsme psali v minulém dopise.

Rozhodnutí k zásadnímu obratu

Takto jsme nyní z nejrůznějších stran osvětlili úkol osobnosti. Ta je, jak jsme popsali na začátku tohoto dopisu, na tento úkol připravena i tělesně.

Dovolte nám to všechno ještě jednou stručně shrnout:

Osobnost, která nyní žije v mikrokosmu, následovala po životech celé řady osobností. Je neznámo kolikátým obyvatelem tohoto malého světa. Všichni obyvatelé zanechali v aurickém já stopy svého životního jednání pro nebo proti božskému plánu stvoření. Následující obyvatel mikrokosmu tím trpí nebo z toho profituje. Také vy vytváříte svému nástupci životní podmínky, za kterých bude muset žít nebo trpět – leda, že byste rozpoznali svůj životní úkol a stali se připravovateli cesty pro toho Druhého ve vás.

Kolikrát se musí mikrokosmos inkarnovat? Jak velká musí být nouze tohoto padlého lidského systému a jak velká temnota v něm musí být?

Většinou musí být nouze tak velká a temnota tak neproniknutelná, až jednou, pod tíhou zkušeností nahromaděných v mikrokosmu dozraje osobnost, která pozemský svět zcela vědomě zažije jako nouzový řád a jako svět, který odpadl od božského světa. Potom přeruší všechny snahy pokoušející se tento svět učinit domovem pravého člověka a nebude již cíl prátouhy, která v osobnosti působí, tedy toho velkého stezku po božském, dokonalém bytí, hledat v pomíjivém světě. Rozhodne se k základnímu obratu a k totální změně, a zcela vědomě se obětuje spásnému plánu.

K tomu čteme ještě jednu úryvek z knihy „Přicházející nový člověk“ od Jana van Rijckenborgha:

„Kdo toto vědomí poznání sebe a světa ještě nemá, bude dále pokračovat ve snaze naplnit svá přání na horizontální úrovni. Bude dál dychtit po pozemských radostech a hnát se za nejlepšími dary země. Bude jásat nad domněle získaným majetkem a zakoušet hlubokou bolest, když jeho vlastnictví opět zmizí jako přelud. Tato honba a toto zklamání se bude mnohokrát opakovat a udržovat člověka v horlivé činnosti po dlouhá léta, možná po mnoho životů, až trvalými bolestnými zkušenostmi konečně v jeho vědomí zasvitne pravé poznání. Potom hledající člověk zažije pravdu slov Kazatele: ‚Všechno je marnost a honba za větrem.‘

Všechno zde na této zemi je bludem a iluzí, dokonalým klamem, nezměrnou bolestí, slovy nepopsatelnou tragikou.

Proto, říká Kazatel: Zastavím všechno své snažení na horizontální úrovni, jak v myšlení, tak i v cítění, chtění i jednání, a upnu svůj pohled k horám, odkud mi přijde pomoc. Potom se tě, hledající člověče, dotkne magnetická zářící síla Gnose, v jejímž světle život a smrt konečně získají osvobozující význam, totiž možnost vysvobození z dialektiky procesem základního obratu.“